

Koncepce společné bezpečnosti v praxi - Statistické ovládání procesů v kultuře a pojmový aparát

- CZ24 News | 12. ledna 2021

Jakákoliv kulturní společnost je charakterizována společnými jazykovými prostředky, společnou množinou obrazů a vidění, společnou množinou různými jedinci zavedených vzájemných spojení mezi jazykovými a obraznými komponentami chápání světa. V procesu růstu si člověk osvojuje tuto trojitou společnou množinu jazykových prostředků, obrazů a vazeb mezi nimi v té formě, v jaké existuje v kultuře společnosti k okamžiku jeho příchodu na tento svět; a na určité etapě svého osobního rozvoje mnozí začínají tuto trojitou společnou množinu transformovat, přebudovávat. Pokrok kultury je ve své podstatě úroveň světového názoru (podporovaného/udržovaného lidmi, tvořících danou společnost), jehož růst se projevuje v rozřešení vnitrosociálních konfliktů a konfliktů společnosti a jednotlivých lidí s biosférou Země a Kosmem. Naopak vytvoření si reality a životu neodpovídající vnímání a chápání světa, odmítání řešení konfliktů v psychice, způsobuje růst kaleidoskopičnosti procesně - obrazného a diskrétně - logického myšlení, což může skončit schizofrenií a samoliquidací subjektu, tedy jedince, sociální skupiny nebo i celé společnosti.

Defektnost kultury je především zvrácenost panujícího systému pojmů a jeho uspořádání, určujících způsob myšlení a osobní psychickou kulturu celkově (včetně morálních měřítek), kterou společnost udržuje (reprodukuje) napříč pokoleními. Defektnost chápání světa se projevuje v tom, že společnost se nenachází v ladu s Bohem, se Světem, s jinými kulturami, a i v ní samé může být nesoulad mezi lidmi.

Spousta lidí Vám bude tvrdit, že na „žádné kultuře nezávisí“, že se rozhodují „absolutně sami“.

Přitom ale ani neví, že nová informace, kterou se jedinec dozví, nevstupuje do prázdna, ale do systému existujících stereotypů a algoritmů myšlení, dosavadních zkušeností, padá mj. na půdu světonázoru jedince (který je zčásti formován na nevědomé úrovni kulturními stereotypy). Pokud je nová informace konfliktní s jedním nebo více stereotypy, jedinec ji není příliš schopný přijmout ihned, i když je správná, racionálně podložená apod. Například, do 15-16 století, kdy všichni „věděli“, že země je středem světa a plochá, bylo by většinou marné vysvětlovat kinematiku nebeských těles, keplerovy a newtonovy zákony, ukazovat data z pozorování atd. Pravděpodobná reakce by nakonec byla „to je sice pěkné, ale... (každý ví, že země je plochá)“. Teprve když postupně došlo ke změně pojmového aparátu používaného společností (tj. ke změně kultury), začaly být zaváděny pojmy jako „zeměkoule“, „sluneční soustava“ a podobně, došlo ke změně stereotypů myšlení a teprve pak většina novou myšlenku přijala. Změna paradigmatu začíná vždy změnou používaného pojmového aparátu.

Změna stereotypů myšlení vychází většinou ze změn v kultuře, tedy z toho, že někdo jiný dříve identifikoval problém, jev, tendenci a vypracoval k ní řešení (dle jeho záměru a úrovně chápání) a jeho algoritmus zavedení do společenských vztahů. Řízení proto musíme zkoumat z místa, kde se identifikují problémy celospolečenské důležitosti a vypracovává se algoritmus jejich řešení.

Vložení koncepce do společnosti ve své podstatě znamená formování ve společnosti světonázoru a morálky, podporujících a rozvíjejících vybranou koncepci v následnosti pokolení v měnících se životních podmínkách. Tento proces je podmíněn kulturou společnosti a, především – chápáním světa převažujícím ve společnosti, které (chápání, vnímání světa) musí být změněno aby odpovídalo úkolu uvedení do života už zformované určité koncepce.

Jedním z faktorů, spojujících jednotlivce ve společnosti, je vzájemné chápání; a jedním z faktorů odloučení je nepřítomnost téhož. Vzájemné chápání mezi lidmi označuje, že tytéž jazykové prostředky různých lidí vyvolávají v jejich psychice shodné obrazy; a obrazům týchž jevů v Objektivní realitě různí lidé přiřazují shodné konstrukce jednoho a téhož jazyka.

Proto, vzájemné porozumění je obtížné nebo nemožné, pokud jedny a tytéž jazykové prostředky vyvolávají u různých lidí různé obrazy, nebo žádné obrazy nevyvolávají. Pokud jedněm a těm samým jevům v Objektivní realitě různí lidé přiřazují různé jazykové konstrukce, a ty jazykové konstrukce vylučují přechod na základě „synonym“ (slov se stejným nebo podobným významem) od jedněch k druhým jazykovým konstrukcím, zajišťujícím vzájemné pochopení, to vzájemné pochopení mezi nimi je také nemožné.

Podle statisticky podmíněné možnosti nebo nemožnosti vzájemného chápání různými lidmi ve společnosti mohou být pojmy rozděleny na dvě kategorie:

Pojmy obecně přiznané, které zabezpečují bezproblémové vzájemné porozumění ve styku dostatečně širokého okruhu lidí na principu „rozumí se samo sebou“, v důsledku čehož v souhrnu těch pojmů se vyjadřuje „úroveň chápání“ té nebo oné sociální skupiny nebo celé společnosti;

Pojmy, vydělující jejich nositele, v tom smyslu, že ustanovení vzájemného rozumění si s nimi na principu „samo sebou rozumění“ se ukazuje více či méně těžké, až nemožné, pokud ne ve všech otázkách života, pak v některých z nich.

Principy vzniku vydělujících pojmů spočívají v tom, že jejich nositelé díky specifice profese, řídkosti nebo unikátnosti své životní zkušenosti buďto disponují obrazy, které nejsou vlastní psychice většiny; nebo disponují mocnější slovní zásobou a používají nějaké jazykové konstrukce, které druzí nemohou „rozebrat“ a zhodnotit způsobem sobě vlastním; nebo je v jejich psychice ustanoveno

spojení mezi obrazy a jazykovými prostředky, odlišné od vazeb obecně přijatých pojmů; nebo se všechny tři uvedené faktory nějakým způsobem prolínají.

Ve společnosti je vždy určitá část lidí, kteří vědomě a důsledně podporují existující světonázorovou tradici na základě historicky zformovaného systému obecně přiznaných pojmů. Část z nich to dělá proto, že, jsa nositeli jiného světonázoru, zformovaného na osnově speciálních vydělivých pojmů, parazitují na společnosti, zneužívají defektnost panujícího chápání světa, vzniklého na základě obecně přijatých („samo sebou“) pojmů. Druhá část z nich jsou samy fanatické oběti tradice defektního chápání světa, zavedeného a pěstovaného ve společnosti první skupinou. Ale jedni i druzí jsou zajedno v tom, že jakékoliv odchýlení od jimi podporované tradice označují za projev hlouposti. Z jejich úhlu pohledu „jsou ve společnosti dva druhy hlupáků: jedni nechápou to, co by měli chápat všichni; druzí chápou to, co by neměl chápat nikdo“ (V.O.Ključevskij. Sebrané spisy, sv. 9, Moskva 1990, str. 368)

Tento aforismus při pohledu na něj ne z úhlu pohledu té či oné zformované tradice chápání světa, ale z pozice „co je pravda (realita, skutečnost)?“, také disponuje smyslem: v závislosti na tom, co představují ony pojmy vyděliví subjekt, za přívrženost kterým ho okolí přiřazuje k jednomu z dvou druhů „hlupáků“, je subjekt buďto před nositeli obecně přiznaných pojmů v nevýhodě (ustupuje jim v chápání objektivních procesů v odpovídajících oblastech činnosti), nebo nad nimi objektivně disponuje převahou.

Vyjasníme příkladem: V roce 2000 se starosta Moskvy Jurij Michajlovič Lužkov dostal do novinové rubriky „Lidé, kteří nás udivili“ díky své frázi: „Státnost musí být budována na lineárně-štabním principu.“

V ní je možné spatřit výzvu k zavedení vojenské diktatury, ... pokud nevědět, že v západních učebnicích managementu termín „lineárně-štabní princip“ znamená strukturu řízení, ve které za prvé, každý podřízený má jen jednoho přímého nadřízeného, a za druhé, někteří z vedoucích, vypracovávajících rozhodnutí, kontrolují běh jejich plnění ne kontrolou práce podřízených samostatně, ale opírají se na práci skupiny lidí, kteří jsou jejich přímými podřízenými, a pro kterou se zaběhl název „štáb“.

Redakce novin nebyla v kurzu současné západní teorie managementu, proto tento termín vyděliví profesionální skupinu řídících byl jimi nesprávně pochopen a vyvolal údiv: „Tohle že řekl demokrat? Stal snad najednou propagovat vojenskou diktaturu?“

To je obecný problém současné žurnalistiky: parafrázovat a citovat slova bez chápání, z důvodu absence předmětno-obrazných představ o oblastech, jichž se původní vyjádření týkala

3) Lidská psychika v objektivní realitě a jejích procesech

Pro úspěšnou práci s čímkoliv jsou třeba adekvátní představy o tom „cokoliv“, je to tak? Bezesporu – automechanik neopraví motor bez adekvátních znalostí = představ o něm, zubař si neporadí bez adekvátních představ o chrupu a jeho fungování, léčitel nebude úspěšný bez adekvátních představ o lidském těle a tak dále. To je jistě každému jasné, problém je, že zdaleka ne každému je jasné, že náš život (průběh, kvalita) je podmíněn adekvátními představami o životě, tj. o realitě obecně. Realita je přitom taková, že současná kultura formuje ve společnosti neadekvátní představy o realitě a životě.

Dostáváme se k podstatnému bodu: světové zákulisí po staletí a tisíciletí cílevědomě pracuje na tom, aby drtivá většina populace spočívala v neznalosti o objektivních prvotních aspektech bytí, a budovala své vnímání světa na druhotných, odvozených kategoriích:

„Čas“ není prvotní objektivní kategorie bytí, je to subjektivní kategorie, porovnání dvou fragmentů

vesmíru, z nichž jeden je vybrán jako etalon. Může existovat prostor, čas bez pojmu „hmota“? Pokud není hmota, není ani čas, a s hmotou jsou nerozlučně spjaty kategorie Informace a Míra. Prostor a čas jsou druhotné ve vztahu k Míře, protože jejich vnímání je proces porovnání nějakého materiální fragmentu nesoucího obraz vesmíru, s jiným fragmentem, vybraným v roli etalonu měření prostoru nebo času: bez matérie, nesoucí v sobě míru i obraz (při nadělení materiálu mírou vzniká obraz) svého bytí, nelze hovořit o prostoru ani čase.

Vyrostli jsme spolu v epoše, kdy se lidská disciplína a kultura myšlení nejenže cíleně od dětství nevychová, ale dokonce cíleně deformuje. „Elitáři“ (mezinárodní parazitická elita a její kosmopolitní podpindosnici) podporovaná kultura je taková, že získat v ní lidskou strukturu psychiky je možné jen navzdory ní a nikoli díky ní (v opačném případě by nebyla potřeba činnost alternativy). To vede k tomu, že její vzdělávací systém dává vědění a návyky nejen adresně, ale i filtruje celou populaci přes všemožné zjevné i skryté testy na loajálnost samotnému systému, který je vykládán jako naprosté dobro a komu se to nezdá, ten se buď dostane do potíží anebo k „ odborné pomoci“. Důvodem proč mnoha věcem nerozumíme je, že nespadají do našich „ vědomostních konceptů“ a jsou ve vztahu k naší vůli na úrovni víceméně nevědomého samořízení.

Loutkovodiči nás přesvědčují, že myšlení je samo o sobě chemický proces a proto je žádoucí k jeho regulaci údajně kdejaká chemická tabletka, kdejaký farmaceutický přípravek. Mysl však není chemickým, nýbrž pólovým (biopólovým, energetickým) procesem, čemuž slouží látková výměna a struktury hmotného těla pouze jako základ (rozuměj jeden z nezbytných předpokladů k životu, avšak nikoli život sám). Současná farmacie pouze tupí a blokuje psychické procesy, no reální konflikt psychiky neřeší – pouze jej „zapouští“ od podvědomí s degenerativními důsledky do budoucna (ze svých obětí – „pacientů“ vyrábí zombie trosky sugestivně závislé na „léku“, přičemž pomalu umírají a končí jako dementní na LDN). Na objektivní problémy (samy obrazy – obrazné myšlení – v psychice jsou modelem objektivní reality) se místo jejich řešení předepisuje chemie s tím, že se to údajně „v hlavě srovná“ (žádoucím způsobem podrobí, ovlivní).

V současnosti pěstované vnímání a světonázor, zejm. v západní regionální civilizaci, vychází ze špatných základů – pavědeckých teorií 19. století (Hegel, Marx) a iluzorního střetu idealismu a materialismu. Současné tzv. „humanitní vědy“ neposkytují ani plnohodnotnou odpověď na otázku rozdílu mezi člověkem a zvířetem (co definuje Člověka). Chůze po dvou, myšlení, řeč? To se naučí i papoušek. Člověk se liší tím, že jeho psychické uspořádání není dopředu dané, zatímco zvíře má psychiku geneticky naprogramovanou – tj. papoušek, co se naučí mluvit, se stále chová jako opeřenec a jeho potomci zrovna tak. Proto všeobecné bláboly pseudohumanismu typu „všichni lidé si zaslouží úctu“ jsou zcela mimo mísu a slouží jako pokrytecká fasáda režimu. Ježíš Kristus, Jidáš, Stalin, Hitler, Mengele, Mengeleho oběti – ti všichni si společně zaslouží úctu? Úctu si zaslouží pouze ti, kteří mají lidskou psychiku (a k tomu se nestačí pouze narodit jako druh „homo sapiens“) a něco vykonali v zájmu společnosti. Liberál by nejraději vyskočil z dělohy a hned ječel o svých „lidských právech“, ale takto život nefunguje. Lidská psychika je vertikálně uspořádaný víceúrovňový (aktuální vědomá činnost ovládaná vůlí a informační pozadí v automatismech podvědomí) morálně podmíněný systém, který pracuje v rozlišení proudu životních událostí na základě vlastních obrazných představ o životě (obraz je současně objektivní a zároveň nemateriální – pouze zobrazuje materiální předmět). Míra (osobitost uspořádání určitých fragmentů vytvářejících matérii a jí nesoucí obraz) je též nemateriální a ve vztahu k ní je prostor a čas druhořadý (ale to je na jiné téma). Místo pochopení těchto procesů západní (biblická) filosofie staví všechny před volbu: idealismus nebo materialismus – třetí netřeba – vyber si! Od 19. století pouštějí na civilizaci „smog“ „dialektického“ materialismu a teorií chemické evoluce. Život jsou prý jen chemické reakce, hmota funguje nezávisle. Tudíž podle nich život nepřináší objektivní smysl a cíl nikomu – cosi „odražené“ do vědomí (slovy Engelse) se míhá, zatímco látková výměna je všechno (tj. podle nich sám život, nikoli jeden z nezbytných předpokladů k životu). „Žít znamená umírat“ (F. Engels – „Dialektika přírody“),

tedy rozplynout se v nezvratném nebytí. Přitom ve skutečnosti smrt v informačním smyslu neexistuje. Informace, určující svéráz každého člověka, se v přírodě neztrácí se smrtí těla. Tyto „úvahy klasiků“ nejsou nic jiného, než programování kolektivní sebevraždy lidstva v časovém intervalu „smrti života“ několika pokolení, které se zničí formou realizace překroucené kultury a jako následek deformace charakteru (podstaty) člověka i společnosti a jejich vzájemných vztahů se životem – objektivní realitou. A na dnešních generacích je tento proces degenerace stále více znát.

Marxismus definuje člověka dle jeho zájmů. Upřímní bolševici si tento podvod uvědomili pozdě, jak je patrné z příkladu Régise Debray (souputník Che Gevary): „Člověk není definován jen svými zájmy nebo přáními, dříve než je vzdělaný nebo nevzdělaný, buržoa nebo proletář, dříve než se zapojí do boje nebo kariéry, je chtě nechtě součástí kolektivního podvědomí, kultury“ (Régis Debray – Critique of Political Reason). Každá kulturní společnost je definovatelná společnými jazykovými prostředky, společnou množinou obrazů a společnou množinou různými jedinci zavedených vzájemných spojení mezi jazykovými a obraznými komponentami chápání světa.

Materialistický ateismus a stoupenci přístupu „Klidně hrncem nazvi, jen do pece nestrkej“ odmítají „magii slova“, existenci biopole, tj. tvrdí, že vědomé pronášení slov není schopno přímého vlivu (mimo jiných lidí) na průběh přírodních a vnitrosociálních procesů. Tak materialistický ateismus odmítá sám sebe, protože při vyslovování slov s pozorností (tj. pokud člověk není „myšlenkami jinde“) se vyznačují biopole, nesoucí tu informaci, a toto záření, nesoucí informaci v obecných kódech vesmíru, je schopno přímo bezprostředně ovlivňovat existenci a průběh jak přírodních, tak vnitrosociálních procesů.

Podobně má své místo spirální proces transformace objektivní informace v Životě Objektivní reality, jejíž částí je každý člověk:

1. Obrazy Objektivní reality v prozřetelnosti dávaném Rozlišení se přetvářejí v subjektivní rozličné obrazy jedince.
2. Subjektivní obrazy se skládají do morálně podmíněného systému: vnímání světa subjektu.
3. Subjekt kóduje své obrazy do jazykových prostředků, v důsledku čehož vzniká chápání světa. Chápání světa vzniká v důsledku společné práce procesně-obrazného a diskrétně-logického myšlení a je také morálně podmíněno.

Rozdíl mezi chápáním světa a vnímáním světa je v tom, že chápání světa není možné bez jazykových prostředků, a vnímání světa představuje sebou model Objektivní reality na základě obrazů, vlastních psychice jedince. Určitým způsobem se dá říci, že duše není v těle, ale je tomu naopak. „Tělo je v duši“, pokud jako duši bereme obrazy, hodnoty a prožitou objektivní realitu, jejíž je člověk součástí. O tom jaký má informace jako fragment reality a její vnímání vliv na celý organismus se přesvědčili už vynálezci detektoru lži, který sice dávno není spolehlivým nástrojem zjištění jestli někdo lže (pokud jsme přesvědčení o své verzi, detektor nemůže zaznamenat žádnou změnu v reakci), ale využívá změny v dýchání, srdečním pulzu, krevním tlaku, pocení a povrchového napětí. Podobně vám například naskočí „husí kůže“ při vzpomínce na nedávnou frontu v zimě, apod.

Autor: Daniel Novák

Zdroj: <http://www.nwoo.org/>